

[Udenrigsministeren]

lovgivningsprocessen, og her har netop forløbet af regeringskonferencen klart og utvetydigt understreget, at medlemslandene ikke vil bevæge sig på dette punkt, uanset hvad Parlamentet mener – og lad mig tilføje: uanset hvad Parlamentet bliver ved med at mene.

Den pressionsmulighed, som Parlamentet har over for medlemslandene, er blevet udøvet under regeringskonferencen, og den har vist sig at være virklingsløs, for medlemslandene har jo ikke skiftet standpunkt, uanset hvad Parlamentet så siger, tror, mener eller tænker, og hvorfor i alverden skulle medlemslandene så, efter at de nu har forhandlet sig til rette, pludselig begynde at vise imødekommenhed over for Parlamentets synspunkter?

Sådan er det selvfølgelig ikke i virkelighedens verden. Det er tværtimod helt og aldeles sikkert, at medlemslandene vil fortælle Parlamentet, at nu er det nok, og at for en årrække er dette bæger tømt. Der vil ganske enkelt ikke være politisk kraft tilbage til at iværksætte en ny forhandlingsrunde, efter at Fællesskabet nu, siden Genscher-Colombo-planen kom frem i 1981, har tærsket langhalm på dette vanskelige og for mange at se trøstesløse emne og er nået til den konklusion, at Parlamentet må blive, hvad det er i dag, nemlig en rådgivende institution, der alene har høringsret. Sådan er det i dag, sådan er det i den reform, vi skal tage stilling til, og sådan bliver det ved med at være i en årrække endnu.

Så er der det andet punkt, hvor man rejser det spørgsmål, om vi nu også har tilstrækkelige garantier for, at Danmark kan føre den miljøpolitik, vi gerne vil føre. Vi har besvaret mange og grundige spørgsmål om dette i markedsudvalget, og jeg kunne have ønsket, at tingets største parti havde afventet besvarelsen af mange af de spørgsmål, det havde stillet, før det tog endelig stilling i denne sag. Det beklager jeg at man ikke har gjort, for jeg mener, at de besvarelser, som vi ikke uden et vist besvær har fået fremskaffet, ganske klagør, at der er de juridiske garantier, man ønsker. Og jeg vil gerne understrege på grund af nogle af de bemærkninger, der er faldet i debatten, at den mekanisme, der eksisterer, og som giver os garantien, er bygget op omkring nationale bestemmelser, som det enkelte medlemsland selv kan gennemføre. Kommissionens rolle har ikke opsættende

virkning. Kommissionen skal alene være en garant for, at disse nationale bestemmelser ikke bliver misbrugt som et skalkeskjul for protektionisme, og det er så sandelig noget, vi kan være interesserede i, for hvor mange eksempler kender vi ikke på, at andre lande i Fællesskabet bruger disse ting som skalkeskjul for protektionisme, noget, vi ikke gør, hvorfor vi ikke behøver at være bange for domstolsprøvelse, hvis det overhovedet skulle blive nødvendigt.

Der er nogle, der har været inde på, at vi nærmest skulle have en slags garanti fra Domstolen på forhånd for, at hvis nogen rejste sag mod os, fordi vi ville bruge dette som skalkeskjul for protektionisme, ville vi ikke blive dømt. Den slags garantier kan man ikke få fra en domstol. Jeg tror, at den bedste garanti, vi har, er dels vores egen gode samvittighed i den sag, dels det forhold, som også er trukket frem i debatten, nemlig at Domstolen skal vurdere på grundlag af traktatens nye ordlyd, hvor dette at varetage miljøhensyn og arbejdsmiljøhensyn nu bliver legitime hensyn side om side med de hensyn, der allerede står i traktaten. Det er altså et nyt grundlag, der skal dømmes på, og som det også har været fremme, skal det bevises, at det er os, der overtræder reglerne, så jeg finder, at på dette punkt har vi de garantier, vi ønsker.

Jeg kan sige, at på Det europæiske Råds møde opnåede jeg som svar på et direkte spørgsmål til Kommissionsformanden hans bekræftelse af, at i sagen om bilforurening ville Danmark have kunnet bruge denne bestemmelse. Jeg kan sige, at på Rådsmødet den 17.-18. december udtalte Kommissionsformanden klart og utvetydigt, at de regler, Danmark havde ønsket om arbejdsmiljø og det ydre miljø, udgør en undtagelse fra det indre marked. Jeg har også forstået, at Kommissionsformanden under Parlamentssamlingen her for få dage siden udtalte – og jeg citerer her fra Ritzaus gengivelse:

»Kommissionsformanden sagde under EF-Parlamentets debat om reformpakken, at nogle medlemslande har et meget højt niveau for miljø og arbejdsmiljø. Det er kun rimeligt, at de kan bevare dette høje niveau, og ingen af de andre lande vil modsætte sig, at Danmark fortsætter hermed.«

Ja men hvad beder man om mere? Det er tilkendegivelser fra Kommissionsformanden,